

การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 11
"Global Goals, Local Actions: Looking Back and Moving Forward 2020"

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง
PEOPLE'S PARTICIPATION IN TOURISM MANAGEMENT
OF THE NGAO SUB-DISTRICT, MUENG DISTRICT, RANONG PROVINCE

อสมภรณ์ คีรีนะ¹

ผศ.ดร.วรวิทย์ จินดาพล²

ดร.ปวีช เฉลิมวัฒน์³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชานโยบายสาธารณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Email: Asmaporn.keereena@gmail.com

^{2,3}สาขาวิชานโยบายสาธารณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมือง จังหวัดระนอง 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง จำนวน 378 คน และทำการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลมีดังนี้ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ใช้ค่า t-test, F-test ทดสอบ สมมติฐาน ผลการศึกษา พบว่า 1) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวตำบลหงาว อำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยภาพรวม และพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา อยู่ในระดับมาก 2) ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ ระยะเวลาอาศัยในพื้นที่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 บทบาทการเป็นคณะกรรมการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของประชาชน, การจัดการแหล่งท่องเที่ยว, ตำบลหงาว

Abstract

The study of the participation of people in the management of tourist attractions, Ngao Subdistrict, Mueang Ranong District, Ranong Province has the objectives 1) to study the level of public participation in tourism management of Ngao Sub-district, Mueang District, Ranong Province. 2) To compare the level of public participation in tourism management of Ngao Subdistrict, Mueang Ranong District, Ranong Province. This study is a quantitative study. The samples were people who lived in Ngao district. Mueang Ranong District, Ranong Province, 378 people and random sampling Tools used in the study were questionnaires. Statistics used in data analysis were as follows: frequency, percentage, average, standard deviation and t-test, F-test, hypothesis testing. The results revealed that 1) the level of public participation in tourism management of Ngao Sub-district, Muang District Ranong province as a whole and considered in each aspect Aspects include the participation in planning Participation in the implementation of the plan Participation in utilization Regarding participation in monitoring and evaluation At a medium level Regarding participation in maintenance 2) Personal data such as gender, age, education level, primary occupation, income, duration of residence in the area Differences were statistically significant at the level of 0.05 and the role of the committee Not significantly different at the 0.05 level.

Keywords: People's participation, Tourism Management, Ngao Sub-District

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือเป็นอีกหนึ่งอุตสาหกรรมที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของทั่วทุกภูมิภาคของโลก ซึ่งองค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) คาดการณ์ว่า ในปี 2020 จะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวน 1,600 ล้านคน โดยจำนวนนักท่องเที่ยวในเอเชีย/แปซิฟิกจะเพิ่มขึ้นเป็น 400 ล้านคน คือขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6.5-7 ต่อปี โดยจะมีนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนปีละ 134 ล้านคน และฮ่องกงมีนักท่องเที่ยว 59 ล้านคน ธุรกิจการบินของโลกจะขยายตัวร้อยละ 4.8 ต่อปี แต่เอเชีย/แปซิฟิกจะขยายตัวร้อยละ 6 ต่อปี ทำให้กลายเป็นภูมิภาคที่มีธุรกิจการบินใหญ่ที่สุดในโลก (แผนพัฒนาจังหวัดระนอง พ.ศ. 2561-2565 ฉบับทบทวน, 131) ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก หากประเทศไทยมีอัตราการเติบโตเท่าการคาดการณ์การเติบโตของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่ร้อยละ 6.5 ประเทศไทยจะมีจำนวน

นักท่องเที่ยว 41.5 ล้านคน แต่หากประเทศไทยยังคงเติบโตสูงเหมือนในอดีตที่ผ่านมาในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 15 และปรับเพิ่มความสามารถในการรองรับในด้านต่าง ๆ ได้ ในปี 2563 จะมีจำนวนนักท่องเที่ยว 71 ล้านคน เท่ากับจำนวนประชากรไทยในปี 2563 (ยุวดี นิรัตน์ตระกูล, 2558, หน้า 14)

สำหรับจังหวัดระนองนั้น เป็นจังหวัดหนึ่งในเมืองรองของภาคใต้ แม้ว่าจะเป็นจังหวัดขนาดเล็ก แต่เป็นดินแดนที่มีธรรมชาติสวยงาม มีทรัพยากรการท่องเที่ยวหลากหลาย สวยงามน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรทางธรรมชาติที่ค่อนข้างสมบูรณ์และยังไม่ถูกทำลาย หรือทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น สภาพภูมิประเทศของจังหวัดระนองมีความสวยงามห้อมล้อมด้วยภูเขา ป่าไม้ ป่าชายเลน ชายทะเล ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างมาก มีสภาพภูมิอากาศที่บริสุทธิ์ เหมาะแก่การพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจำนวนมากนั้น ส่วนหนึ่งต้องการมาศึกษา เรียนรู้ และชื่นชมความงดงามของแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ จังหวัดระนองเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องของการส่งออกและฟื้นฟูทรัพยากรประมงอาหารประจำถิ่นของระนองได้รับอิทธิพลจากอาหารของคนจีนฮกเกี้ยนที่เป็นผู้มาบุกเบิกตั้งถิ่นฐาน และได้วัฒนธรรมของอาหารมาเผยแพร่สืบมาถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ เมืองระนองยังเป็นประตูไปสู่พม่า เป็นการเชื่อมกันโดยเรือเช่าหรือเรือยาวข้ามฝาระหว่างสองประเทศ นักท่องเที่ยวหนาแน่นในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว เมืองระนองนี้เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงว่าเป็นเมืองน้ำแร่และบ่อน้ำพุร้อน ยังมีสวนรุกขชาติที่สวยงาม มีที่พักโรงแรมชั้นนำต่าง ๆ ที่รองรับนักท่องเที่ยวได้มากมาย ซึ่งนำไปสู่การจ้างงาน สร้างอาชีพ การกระจายรายได้ และการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องมากมาย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการนำประชาชนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

การจัดการอย่างมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การที่ประชาชนในพื้นที่รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่ม หรือชมรม เพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลกระบวนการท่องเที่ยว ตั้งแต่ขั้นตอนการสำรวจ การวางแผน การจัดการ และการดำเนินการ ตลอดจนติดตามประเมินผล การส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เนื่องจากประชาชนเป็นเจ้าของสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศิลปวัฒนธรรมเป็นของตนเองและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น จึงสามารถที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้เสริมให้กับตนเอง ครอบครัว และชุมชนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 การศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากประชากรมีจำนวนที่แน่นอน (Finite population) ผู้ศึกษาใช้สูตรของทาโร ยามาเน (Taro Yamane) ในการกำหนดขอบเขตความคลาดเคลื่อน 0.05 สูตรในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง (กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา, 2555, หน้า 25-26) ได้กลุ่มตัวอย่าง 378 คน สุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมด โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

การศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ศึกษาจากตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ บทบาทการเป็นคณะกรรมการในชุมชนตำบลหงาว และตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ การมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ 1) ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน 2) ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน 3) ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา 4) ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ 5) ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

3. ขอบเขตด้านเวลา

การศึกษานี้ใช้ระยะเวลาในการศึกษาระหว่างเดือน มกราคม 2562 ถึงเดือน ธันวาคม 2562

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน (Taro Yamane) ในการกำหนดขอบเขตความคลาดเคลื่อน 0.05 สูตรในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง (กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา, 2555, หน้า 25-26) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ของประชากร เครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ลักษณะของแบบสอบถาม

ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ ระยะเวลาอาศัยในพื้นที่ และบทบาทการเป็นคณะกรรมการในชุมชนตำบลหงาว ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน 2) ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน 3) ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา 4) ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ 5) ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล คำถามลักษณะแบบให้เลือกตอบแบบตัวเลขมาตราส่วนประมาณค่า (Numerical Rating Scales) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด (กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา, 2555, หน้า 27) และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-Ended)

2. ขั้นตอนการวิจัย

ผู้ศึกษาได้กำหนดลำดับขั้นตอนการศึกษาไว้ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่จะทำการศึกษา
- 2.2 ศึกษาและกำหนดวัตถุประสงค์กรอบความคิดและสมมติฐาน
- 2.3 นิยามตัวแปรเพื่อสร้างแบบสอบถาม
- 2.4 สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมตัวแปรที่กำหนดไว้ และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้อง ทั้งด้านโครงสร้างเนื้อหาและภาษาที่ใช้
- 2.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
- 2.6 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ
- 2.7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปแจกประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง จำนวน 378 ชุด จากนั้นเก็บรวบรวมคืนทั้งหมดด้วยตนเองโดยผู้ศึกษามีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

- 3.1 ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ไปแจกให้กับประชาชนในพื้นที่ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โดยกำหนดรหัสหมายเลขแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบการเก็บแบบสอบถาม
- 3.2 ผู้ศึกษาได้แนะนำตนเอง อธิบายวัตถุประสงค์ต่อการดำเนินงาน และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมือง จังหวัดระนอง

3.3 ผู้ศึกษาได้ชี้แจงการกรอบแบบสอบถาม และดำเนินการเก็บแบบสอบถาม ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของคำตอบเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามครบตามจำนวนตัวอย่างที่กำหนดแล้ว ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อดูความสมบูรณ์ของคำตอบให้ครบถ้วนทุกด้านและนำแบบสอบถามมาลงรหัสตามแบบฟอร์มการลงรหัสที่กำหนด สำหรับคำถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับได้กำหนดคะแนนไว้ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมมาก
3 คะแนน	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมน้อย
1 คะแนน	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด

จากนั้นจะดำเนินการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

- 1) ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- 2) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้วิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว สำหรับการแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์แบ่งช่วงชั้นเท่ากันดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21 – 5.00	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41 – 4.20	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61 – 3.40	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81 – 2.60	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.80	หมายถึง ระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด

- 3) ใช้ค่า t-test, F-test ใช้ทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

เพศ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 เป็นเพศชายจำนวน 157 คน คิดเป็น ร้อยละ 41.5 ตามลำดับ

อายุ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 37.6 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 28 อายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็น

การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 11
"Global Goals, Local Actions: Looking Back and Moving Forward 2020"

ร้อยละ 16.7 อายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 และอายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 รองลงมาคือ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือ ปวช. จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือ ปวส. จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4 การศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 และการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 ตามลำดับ

อาชีพหลัก พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ อาชีพอื่น ๆ เช่น เกษตรกร ประมง จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2 รองลงมาคือ มีอาชีพค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 23 มีอาชีพข้าราชการหรือ รัฐวิสาหกิจ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 มีอาชีพนักเรียนนักศึกษา จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3 และมีอาชีพพนักงานบริษัทหรือโรงงาน จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีรายได้ 5,001 – 10,000 บาท จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 รองลงมาคือมีรายได้ 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 มีรายได้ 25,001 บาท ขึ้นไป จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.9 มีรายได้ 15,001 – 20,000 บาท จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 13 และมีรายได้ 20,001 – 25,000 บาท จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ อาศัยในพื้นที่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมาอาศัยในพื้นที่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 22 อาศัยในพื้นที่ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 อาศัยในพื้นที่ระหว่าง 15-20 ปี จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 และอาศัยในพื้นที่ระหว่าง 10-15 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9 ตามลำดับ

บทบาทการเป็นคณะกรรมการ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นคณะกรรมการ จำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4 และเป็นคณะกรรมการ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีเพศต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (t-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีอายุต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (f-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน

ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (f-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีอาชีพต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (f-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีรายได้ต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (f-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีระยะเวลาในการอาศัยในพื้นที่ต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (f-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ที่มีบทบาทการเป็นคณะกรรมการในชุมชนต่างกัน โดยวิเคราะห์ค่า (t-test) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีระดับการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานหลักของการวิจัยที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม มีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1. จากการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ในภาพรวม ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงรักษา อยู่ในระดับมาก

2. จากการเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้งาน

ผลจากการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้มีการรับรู้อย่างทั่วถึง ควรชี้แจงบทบาทหน้าที่ หรือชี้แนะให้ประชาชนได้เห็นผลประโยชน์ในการมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนา ควรจัดให้มีการฝึกอบรม สร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น และการจัดทำแผนพัฒนาควรดูนโยบายของจังหวัดประกอบ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลกระทบในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตำบลหงาว อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง เพื่อจะได้หาแนวทางแก้ไขหรือป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาโดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ในพื้นที่อื่น ๆ ของจังหวัดระนองเพื่อจะได้ทราบถึงเงื่อนไขการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในแง่มุมอื่น ๆ ที่มีความแตกต่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- กุลจิรา เสาวลักษณ์จิตตา. (2555). การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษา อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- คมลักษณ์ สงทิพย์. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี. ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การจัดการการท่องเที่ยว, คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นภัสวรรณ ปานเหง้า. (2553). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษา หมู่บ้านตำบลบ้านกอก อำเภอเมืองจัตวารี จังหวัดขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พระมหาณรงค์ เชื้อบัวเย็น. (2553). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น. วารสารรัฐประศาสนศาสตร์, 8(2). 83-118.
- ยุวดี นิรัตน์ตระกูล (บก.). (2558). TAT Review Vol.1 No.2 Apr-Jun 2015 2/2015. จุลสารวิชาการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- วิภาดา มุกดา. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2530). การวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ. กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์. (2548). หลักรัฐประศาสนศาสตร์ แนวคิดและทฤษฎี (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: รัตนพรชัย จำกัด.

การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 11
"Global Goals, Local Actions: Looking Back and Moving Forward 2020"

สิริวัลลี พุกษาอุตมชัย และสวรรยา ธรรมอภิพล. (2560). ปัจจัยความสำเร็จในการดำเนินงานของชมรม
ผู้สูงอายุตำบลดอนแฝก จังหวัดนครปฐม.

เสมา ชั่งทอง. (2551). การศึกษาร่วมส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน ของประชาชนในชุมชนเขตเทศบาล
นครราชสีมา. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

อรรถพล เสือแท้. (2560). รูปแบบการมีส่วนร่วมภาคประชาชนในการกำหนดแผนการบริหารงานขององค์การ
บริหารส่วนตำบลเกาะพยาม อำเภอเมือง จังหวัดระนอง. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.